

HARLEQUIN®

016
JULI

ABIELURETSEPT

LINDA WINSTEAD
JONES

Embras

Linda Winstead Jones
THE HUSBAND RECIPE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Linda Winstead Jones
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07243412
ISBN 978-9949-25-243-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Prõmm!

Miski pörkas vastu majaseina, otse töökabineti akna juures. Lauren Russell võpatas jahmunult, laud vappus, kuum tee loksus üle tassiserva ja valgus artiklilehtede alla, mille ta oli äsja välja printinud, ning jõudis ohtlikult lähedale optilisele hiirele.

„Neetud!”

Lauren kargas püsti, võttis salvrätiku – loomulikult peenlinase – ja hakkas lauda kuivatama. Kui hiir oli päästetud, jättis ta muu korraks sinnapaika ja tõttas akna juurde vaatama, mis pagan seal sünnib. Ta jõudis kohale just selleks ajaks, et näha väikest poissi, kes võttis maast pesapalli ja lennutas selle õele naaberaias, tormates ise tagasi oma territooriumile.

Seda oleks võinud arvata. Koletised on jälle lahti pääsenud!

Lauren tundis kohe süümepeina, sest üldiselt talle meeldisid lapsed. Võib-olla oli märkus asjakohane, sest need lapsed ajasid ta tõepoolest hulluks.

Läinud tagasi laua juurde, lõpetas ta vee koristamise ja kuivatas pabereid nii palju, kui suutis, viis need siis vannituppa ja lõpetas töö fööni abil. Leheküljed olid krobelised ja kortsus, ent loetavad. Laurenile ei meeldinud, et need pole korralikud, ent nende uuesti väljaprintimine võtaks liiga palju aega. Võib-olla hiljem.

Ta istus uuesti laua taha ja püüdis ignoreerida kuumas suvepäevas kostvaid rõõmsaid kilkeid, otsekui möllaks õues viis-

kümmend last, ja pallimütsatusi vastu tema maja seinu. Ta võpatas iga kord neid kuuldes. Kuidas võivad kolm põngerjat nii palju lärmi teha? Kas tänapäeva lapsed ei peaks istuma toas ja mängima videomänge? Kuidas on võimalik seesuguse melu saatel üldse tööd teha?

Laurenil istus tähtaeg kukil – artikkel tuli keskpäevaks lõpetada ja ära saata. Esimene pallihoop oli teda ehmatanud, aga nüüd, kui need paistsid jätkuvat, ei suutnud ta selle lärmi sees tööle keskenduda. Ta surus maha kiusatuse minna õue ja öelda lastele, et nad hoogu maha võtaks. Eile oli ta olnud sunnitud nendega pragama lillepeenardel trampimise pärast ja eelmisel nädalal rääkima oma tomatitest. Ta ei tahtnud olla *seeda* sorti naaber, õel eit, keda kõik ümbruskonna lapsed kardavad, nõiaella, kes teeb kõik selleks, et lastel lõbus poleks. Võib-olla peaks ta muretsema endale teravatipulise nõiamütsi ja ehitama maja kanajalgadele? Ei, suur tänu!

Agas ikkagi tundus üks kõrge privaatsust pakkuv plank olevat hädavajalik investeering. See rikuks ära ta kaunilt kujundatud tagaia, aga kui see trall jätkub, siis pole tal valikut. Ta töötuba oli just maja lärmakal küljel, samuti teine magamistuba. Kui ta tooks oma magamistoat üle nendesse ruumidesse ja viiks tööruumi suurde magamistuppa, ei oleks sellest mingit kasu. Siis peaks ta magama selles majapooles.

Garrisonid olid olnud nii meeldivad ja vaiksed naabrid! Miks nad ära kolisid? Muidugi oli Laurenil hea meel, et eakas abielupaar elab nüüd oma vanema tütre ja kahe lapselapse lähedal, aga miks ei võinud tütar siia kolida? Miks pidi pere lähedus tähendama just Arizonat? Võib-olla on Alabamas suviti liiga palav, kuid Huntsville asub osariigi põhjaosas ja siin

pole kindlasti kuumem kui Arizonas. Ja mis kõige hullem – Garrisonid olid müünud oma maja kolmelapselisele perekonnale! Vähemalt siiani oli Lauren näinud kolme – kahte poissi ja ühte tüdrukut. Püha taevas, ta lootis, et neid pole rohkem!

Lauren põrnitses arvutiekraani ja tegi usinaid pingutusi, et lülitada mõtetest välja naabrite tekitatud lärm. Loomulikult muutis seesugune ponnistamine iga heli veelgi tajutavamaks. Kõrvulukustav kiljumine. Üksteise näägutamine. Naer. Tal oli kohalikule ajalehele kirjutatava loo lõpetamiseks ainult paar tundi aega ja seejärel nõudis ta raamat ülelugemist. See oleks pidanud juba kolm päeva tagasi tehtud olema ning ta oli lootnud, et võtab selle ette täna pärastlõunal ja õhtul, et siis hommikul parandused sisse viia. See oli Laureni esimene raamat, mis sisaldas toiduretsepte ja majapidamisnõuandeid, millest paljud pärinesid tema varasematest ajaleheartiklitest ja millele ta lootis järge kirjutada. Toimetajale hilinemine ei meeldiks. Seda enam, et Lauren ise ei sallinud hilinemist enda ega teiste puhul. See oli... noh, tähtis asi. Tema arvates võivad kõik lubada endale ühte või kahte tähtsat asja.

Kui Lauren üritas luua enda ümber maagilist vaikusemulli, tõi vali raksatus ta tagasi reaalsusesse. Raksatusele järgnesid klaasikillud, mis lendasid tuppa ning maandusid põrandavaiibal ja vanaemalt saadud laual, kus seisis vaas värskete lilledega. Laureni süda jättis löögi vahele. Ta kiljatas – kuigi vaikseltselt – ja taipas sekundi murdosa järel, et naabrite kisa ja naer olid äkitselt lakanud.

Ennast kogunud, tõusis Lauren ettevaatlikult püsti ja astus üle klaasikildude ukse poole, tänades jumalat, et ta pole paljajalu, nagu sageli on. Otse käsikirja peal lebas pesapall. Vastik

sissetungija, hävitav ja *porine* pesapall, mis ilutses kunagi korralikult virna seatud käsikirja lumivalgel esilehel.

Lauren oli kuulnud väljendit „veri läks keema”. Ja nüüd teadis ta täpselt, mis tunne see on. Oma kirjatükil lösutavat pesapalli, purunenud klaasi ja rikutud pabereid nähes reageeris ta lausa füüsiliselt. Aitab! See oli viimane piir!

Ta kahmas palli ja tormas tagauksest väikesele kiviterrassile nagu naine, kellel seisab ees tähtis missioon. Oma nõrdimuseks märkas ta – ja mitte esimest korda – purustatud lilli ja murtud tomativarsi. Mahatallatud muru ja äravisatud mahlapakki. Pakk oli uus, visatud tema tagaaeda, just nagu oleks seal linna prügimägi. Nagu Laureni töökabinet, oli ka ta tagaaed olnud enne uue pere sissekolimist ja ta elu rikkumist piinlikult korras.

Naaberaias – kuhu olid hiljuti siginenud batuut, pallivärv tallatud rohul ja veepihusti, mis paiskas katkendlikke jugasid siiasinna – oli kõik nagu ikka, aga lapsi polnud näha. Ometi kord oli seal vaikne. Lauren läbis kahte maja eraldava maariba, heitis pilgu oma purunenud aknale ja marssis naabri eesukse poole. Ta polnud varem märganudki, kui ligistikku kaks maja on ehitatud. Neid eraldas maalapp, mis oli tänavast ainult väheke laiem.

Garrisonide maja, mis polnud enam Garrisonide maja, oli Laureni omast pisut suurem. Mõni aasta tagasi, enne kui Lauren oli oma maja ostnud, oli härra Garrison lisanud enda omale juurdeehitise, milles oli kaks magamistuba ja veel üks vannituba. Sel ajal, mil lapsed olid elanud nende juures ja vajasis lisaruumi. Kui lapsed kodust lahkusid, oli lisapind ülearune. Helen Garrison oli rääkinud Laurenile rahulolevalt väikesest korterist, mille nad olid Phoenixisse ostnud. Vanemal naisel

oli hea meel, et seal pole nii palju koristamist ega aeda, mis vajab hooldamist.

Lauren leidis, et arvestades ta praegust meeleolu, on uksekella helistamine liiga passiivne tegevus, seega prõmmis ta uksele. Nii kõvasti, et sõrmenukkidel hakkas valus. Avamist oodates raputas ta kätt ja silmitses väikesel etikul valitsevat korralagedust. Pesapallikinnas, ühe jala ja väga iseäraliku soenguga Barbie-nukk ning rulalaud. Paari valge punutud tooli ja ripp sõnajalapotiga oleks see õdus paik, aga siin oli kõik pilla-palla, koristamata ning kaootiline. Ta kujutas ette, et teisel pool ust pole olukord põrmugi parem.

Koputamise peale ei tulnud keegi avama ja Lauren kõlitas kella. Kaks korda. Ta kuulis sosistamist. Paharetid ei teinud temast väljagi. Taevake, lapsed pole kindlasti üksi kodus. Ei, sest valge, paremaid päevi näinud minifurgoon seisis sisesõiduteel. See oli ainus sõiduriist, mida Lauren oli pärast uue pere sissekolimist maja ees näinud, aga muidugi ta ei passinud kogu aeg naabreid. Ent posti tuues või autoga koju sõites oli ta mõnda asja ikkagi märganud. Ta ei teadnud, kas ühe auto jaoks määratud garaažis seisis teinegi auto.

Nüüd oli kõik vaikne. Sosistamist polnud enam kuulda. Ta helistas kolmandat korda ja tõstis käe, et veel kord koputada. Seekord kõvemini.

Uks paiskus lahti ja lävel seisis väga pikk laiaõlgne mees, mobiiltelefon kõrva ääres. Nähtavasti mõtetes ja ilmselgelt halvast tujus mees tõstis näpu näitamaks, et ta vajab rääkimiseks rohkem aega.

Paharettide isa vajab sama palju kombeõpetust kui ta lapsed. Lauren ei saanud tal telefoni käest rebida. Tal oli kange

tahtmine hoiatavast sõrmest kinni haarata ja seda väänata. *Siis* oleks mees ehk talle tähelepanu pööranud.

Aga muidugi ei teinud Lauren midagi seesugust. Tema palli hoidev käsi langes alla ja julgus kadus. Meestega suheldes oli ta alati pisut kohmetu, eriti kui tegemist oli nii nägusa mehega. Enamasti oli ta enesekindel ja sõnakas, aga suurem osa olukordadest ei nõudnud nii pikale mehele otsavahtimist.

Mees, kes oli sigitanud need kolm pörgulist, oli Laureni maitse jaoks liiga pikka kasvu, kuna ta ise oli vaevalt viis jalga ja kolm tolli. Uus naaber vähemalt kuus jalga, mis muutis temaga näost näkku kõnelemise tõsiselt raskeks. Selleks oleks vaja taburetti. Mehe habe oli ajamata, ta ei kandnud küll habet, kuid tema lõug polnud paar päeva raseerimist näinud. Tumepruunid sassis juuksed polnud eriti pikad, kuid vajasisid piiramist, tal oli suurpärane kehaehitus ja ilus nina – Lauren märkas alati inimeste nina – ning tugevad pikkade sõrmedega käed. Tal olid jalas teksapüksid ja seljas pleekinud hall T-särk, kuid ikkagi õhkus temast peremehelikku hoiakut.

Vapustav! Võib-olla oleks pidanud jätma ta uksele kirjakese.

„Kuule, ma helistan sulle tagasi.” Sõrme viibutanud mees vaatas nüüd esimest korda Laureni poole. Ja ta naeratas. „Mu lävel seisab toasussides ja pidžamas naine, käes porine pesapall ja peas nägu, nagu oleks keegi ta hommiku tuksi keernud, niisiis peab tal olema midagi tähtsat.”

Lauren püüdis näida pilku langetades ükskõikne, ent jah, ta oli tõepoolest pidžamas. Pikkades pehmetes puuvillpükses ja nende juurde kuuluvas jakis, mis oli ilma rinnahoidjata kandmiseks natuke liiga õhuke. Lauren tänas – ja mitte esi-

mest korda – oma õnnetähte, et tal polnud selles osas suurt millegagi hoobelda.

Aga ikkagi... ta enesekindlus oli üle hulga aja täiesti kadunud. Tal oli piinlik. Ei, ta oli alandatud.

Ja see neetud pesapall oli tal siiani käes.

Uus naaber, kolme pörgulise isa, kes oli rikkunud kogu ta hoolikalt koostatud päevaplaani, lõpetas kõne ja vaatas talle otsa. Teras üdini tungiva pilguga. Tal olid sinised silmad. Mitte lihtsalt sinised, vaid sügavsinised. Läbilõikavad. Puhta kevadtaeva karva, milles helkisid jääkillud. Lauren langetas pilgu ta lõuale, mis oli täiesti tavaline, mitte pilkupüüdev nagu nina või silmad või kõik ülejäänud. See oli tänu jumalale ainult üks tüükasse kasvanud lõug, milles polnud midagi erilist.

Lauren ulatas talle pesapalli ja kui mees selle vastu võttis, pani ta käed hilinenud siivsuskatseks risti rinnale. Ega tal olnudki suurt midagi öelda ja selle vähese oli ta ukse avamist oodates läbi mõelnud. Aga nüüd oli ta julgus äkitselt kadunud. „Kas teie abikaasa on kodus?”

Cole'ile oli olukord nalja teinud, aga pärast äsja kuulnud sõnu suri naljataju täielikult. Ta oleks pidanud selle küsimusega nüüdseks harjunud olema, aga ei olnud. Ta oli sellega juba ammu leppinud. „Ta on surnud. Peate minuga piirduma. Kahju küll.”

Cole oli harjunud nägema näoilmeid, mis muutusid pahandavast haletsevaks.

„Ma ei tahtnud... palun vabandust.” Kaastundest sai segadus. „Ma nägin kohvreid kandvat naist, kui te sisse kolisite ja oletasin, et...”